

Am una colla castellera integrada en el conjunt de les més de 60 colles que existeixen actualment en els Països Catalans. Existim des del 1991 tot i que la Colla es va omstar a la Festa Major del 1990. Els Xics estem formats per gent de diferent edat i condició social, procedim de diferents punts de la comarca. No només som una colla est Granollers sinó que tenim vocació de ser una entitat d'àmbit comarcal. L'objectiu principal de la Colla és passar-s'ho bé fent castells progressant en la tècnica i qualitat e les nostres construccions. El nostre repte és l'autosuperació com a grup de persones que desenvolupem diferents tasques amb un mateix fi. La forma de treballar e els Xics sen or ha estat a rotar tots els castells que formem amb la màxima responsabilitat i seriositat per tal d'afinar aquests castells amb aquestes condicions els els eparem als assajos a vegades durant nastes, i no portem el castell i l'actuació fins que no hem la seguretat que el castell es podrà realitzar correctament. Com que rep els Xics el forat és un grup molt gran d'edat, s'esta veix en relació amb un grup de persones de diferents edats (un nen i e't i una persona gran) i diferents de condicions s cials, una combinació molt difícil de trobar en qualsevol altra associació i/o entitat. De manera que sovint sorgeix la necessitat de realitzar altres activitats proposades soci

LA VEU DELS XICS

Un Xic de crítica

Encara que aquest any no és el del 15è aniversari, hem de tenir en compte que aquest agost farà 15 anys que un grup de joves vinculats a la colla dels blancs van començar a assajar per fer castells per la Festa Major dels Blancs i els Blaus de l'any 90.

En aquell moment tots teníem moltes ganes d'aprendre i de superar-nos i, quan dic tots, em refereixo no tan sols a la junta i a la tècnica que, al cap i a la fi eren els mateixos, sinó també a la resta de membres de la colla. I per a superar-nos, una de les coses més importants que sortia de nosaltres mateixos era la formació. Tant l'autoformació (anant a assajos d'altres colles, analitzant la feina que fèiem en cadascuna de les posicions que ocupàvem, etc.) com la formació dels altres xics (bé perquè fossin nous o perquè no havien ocupat mai aquella posició que els havien encomanat). Això va servir per poder descobrir coses tan bàsiques com que els primers havien d'agafar totalment el cul i no pas les cames i que els cinques mans, que, per cert, vam trigar força temps a poder-les cantar, havien d'apretar amb el pit i empènyer amb els braços tant com els primers. Amb el temps vam anar memoritzant cadascuna de les feines i les vam anar assumint com una cosa natural i, amb aquesta naturalitat, van arribar els mals vicis, tant a la pinya com al tronc.

Alguns d'aquests mals vicis s'han perpetuat fins al punt de crear noves posicions per tal de tapar els defectes i no admetre que es podien haver evitat.

L'any passat es van fer unes jornades per a formar les posicions més crítiques, però el problema és que part d'aquesta formació es basava en la posició viciada, sense analitzar el treball, el lloc i la forma com s'executa.

Fa uns dies em va sorprendre que a un casteller que fa més d'un i probablement de dos anys que participa activament en els assajos, que no falta mai i que entra a les pinyes tocant el tronc, ningú li havia explicat quina diferència hi ha en posar una o altra cama segons la cama que agafes quan fas de lateral, però ben mirat, és probable que els mateixos caps de pinya tampoc ho sàpiguen.

Com, i per tal com treballen algunes crosses, tampoc deuen haver tingut en compte explicar-los que el més important és treballar amb l'esquena totalment recta i l'espalla enganxada a l'aixella i, per tant, flexionar les cames per tal de donar l'alçada adequada al baix, sense forçar l'esquena i mantenint la panxa i el pit enganxats a les costelles del baix. La conya que faig sempre a les crosses amb allò de "Ara et tocaré el cul, però no pateixis que només és la cama.", ve de fa molts anys quan una crossa em va dir que li encantava tenir-me de lateral perquè era l'únic que li tocava el cul. En aquell moment érem poca gent i de seguida vam entendre la importància de tocar el cul; La situació és molt senzilla: si la crossa es posa com he dit abans, es queda mig asseguda i, per tant, cau enrere; quan el lateral posa la cama i li toca el cul, el que fa és donar-li el punt de suport necessari per a aguantar l'equilibri i poder fer tota la força necessària amb les cames sense endur-se el baix cap al seu costat. Un cop hem posat bé la crossa i el lateral, ens trobem que el lateral queda encara més a prop del baix i, per tant, l'espai entre el rengle de laterals i el de primeres mans, tant per davant com per darrere, pràcticament desapareix i... oh! Sorpresa! no fa falta cap falca ni tascó, perquè l'angle ja queda just en el forat fet expressament per

a ell. És clar que perquè aquest forat sigui just a la seva mida, el que cal és que tota la pinya estigui ben compactada, ja que, si no és així, tornen a aparèixer forats i racons que tapem quan tenim prou gent petita i que quan en falta no sabem com ens ho hem de fer.

Quan vam començar a assajar folres amb la intenció de fer-los de debò, ja vam veure que aquestes falques no les podíem posar, però també vam veure que el qui tancava el rengle havia de fer tanta força com el que estava tocant el baix. Doncs bé, aquesta força no només s'ha de fer en els peus dels folres, sinó que també s'ha de fer quan fem una prova de pinya de pilar de quatre.

Arribats a aquest punt, vull fer uns quants suggeriments, i aquí hi ha feina per a tots els Xics del món mundial.

· A les proves de tronc net, seria bo que l'agulla que es fica a dins per seguretat, no fos qualsevol, sinó un responsable de tronc, ja que des de dins es veuen moltes coses que des de fora no es poden ni imaginar (ho dic perquè he fet d'agulla de proves uns quants centenars de vegades.). Fins i tot en les proves més petites, que justament es fan petites perquè és on hi ha més feina.

· A les proves amb pinya, algun responsable de pinyes hauria de quedar fora per tal d'analitzar com treballa cadascú i de quina manera es pot optimitzar el seu esforç. No es tracta només de col·locar el qui no hem pensat a cantar, sinó de mirar si canviant la posició o la forma com treballa algú, podem fer que un forat desaparegui o bé un mà i mà pugui donar pit més bé.

· A tots els assajos, els que hem practicat, provat i remenat diverses posicions, podem formar i aconsellar aquelles persones que són noves o bé ningú els ha explicat els petits secrets que té cada lloc.

· Com a solució a mentalitzar-nos que cal apretar sempre, crec que no és cap animalada ni exageració fer unes petites proves a cada assaig amb molt pes damunt la pinya, i aquest molt pes és tant simple com fer assajos de pilar de quatre amb un segon lligat amb l'agulla i el contrafort –no cal posar-hi ningú més– i això ja fa que damunt la pinya hi tinguem més de 200 Kg, en lloc dels 75, 85 o 100 dels diversos segons de la colla.

Aquest exercici també ens servirà per a no sorprendre'ns el dia que diguem que volem muntar un folre i no sabem per on començar.

Finalment, i ja per acabar, vull recordar que els xics només podem estar on ens correspon amb el compromís de tots plegats i que, precisament, som el que som gràcies al fet que la feina no s'ha fet pas tant malament com un es pugui imaginar després de llegir aquest article.

David Nogueras i Cervera

(Un xic músic, un xic segon, un xic lateral, un xic segones, un xic perapunyetes, però al cap i a la fi, un XIC).

David Nogueras

